USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ ZLOBY A SLIBŮ

KRÁLOVSTVÍ ZLOBY A SLIBŮ

KNIHY HOLLY RENEE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Hvězdy a stíny

Království hvězd a stínů
Království krve a zrady
Království zloby a slibů

Připravujeme

Království ohně a osudu

Skrytá říše

Skrytá říše

Připravujeme

Dědictví stínů
Koruna krve

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ ZLOBY A SLIBŮ

přeložila
Magdaléna Řezáčová

MYSTERY PRESS

2026

TRHLINA
KR
ZEMĚ LIDÍ

KRVAVÉ KRÁLOVSTVÍ
ONYXOVÝ LES
ÁLOVSTVÍ VÍL

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2023
Translation © Magdaléna Řezáčová, 2026
Cover Illustration © Viki Lester, 2025
Cover Art © Lukáš Tuma, 2026
Map © Amanda at Eternal Geekery, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-176-5 (pdf)

Pro Lauren

Děkuji za to, že sis tuto sérii tak zamilovala.
Navždy budeš Evrenovou princeznou.

Prolog

GAVRIL

Zatuchlým, vlhkým podzemím žaláře se nesla ozvěna mých kroků.

Chodil jsem do těchto míst s odporem, ale matka trvala na tom, že Ledu musíme držet právě tady.

Sotva jsem došel na poslední schod, ucítil jsem ji. Pouto mezi námi mě táhlo vpřed, i když jsem věděl, že bych se tomu měl bránit.

Když jsem dorazil k její cele, Leda ke mně vzhlédla pomněnkově modrýma očima. Tiskla se do kouta a ruce v klíně se jí třásly.

„Jak se máš?“ zeptal jsem se starostlivě a sáhl do kapsy pro klíče.

Zorničky se jí rozšířily a pohledem těkala po místnosti, jako by zoufale hledala únikovou cestu.

Rty pevně semkla a její tělo se s každým mým dalším krokem napjalo jako struna. Z doširoka rozevřených očí sálal čirý děs.

Hrůza, která z ní čišela, byla přímo hmatatelná. Pravda, nemohl jsem jí to vyčítat, ale přesto se mě trochu dotklo, že se přede mnou krčí strachy a projevuje mi tak okatou nedůvěru.

„Neopovažuj se jí dotknout!“ zachraptěl z vedlejší kobky znavený hlas, který se mě pokoušel zastavit pokaždé, když jsem za ní přišel. Nestál mi ani za odpověď.

Adařin otec už brzy poslouží svému účelu, ale jeho chvíle ještě nenadešla. Po dlouhých letech strávených v žaláři příliš zeslábl na to, aby se mi dokázal skutečně postavit.

Všichni byli příliš slabí na to, aby mě zastavili.

„Nech ji, nebo…,“ zopakoval muž, ale hned jsem ho uťal.

„Nebo co?“ zasmál jsem se a zasunul klíč do zámku ve dveřích Lediny kobky. „Vždyť se nedožiješ ani toho, abys znovu viděl vlastní dceru.“

Vstoupil jsem dovnitř, a třebaže na mě stařík z vedlejší cely dál chrlil výhrůžky, vypustil jsem ho z hlavy a zaměřil se jen na ni.

Několika kroky jsem přešel celu a klesl před ní na kolena. Byla tak nádherná! Od doby, co ji pro mě matka našla, strávila v žaláři pár let a její dlouhé plavé vlasy už ztratily svůj někdejší lesk, avšak její krásu to nijak neumenšilo.

Natáhl jsem k ní ruku, ale ucukla, jako bych ji svým dotekem popálil. Cítil jsem, jak ve mně bobtná hněv a spolu s ním i ta cizí síla, která se mi plazivě rozlévala žilami. Pěsti se mi třásly a jen tak tak jsem se udržel, abych nevybuchl.

„Chystám se na cestu do Krvavého království.“ Snažil jsem se mluvit klidně a jemně a znovu jsem k ní natáhl ruku. Tentokrát jsem jí ale nedovolil ucuknout. Sevřel jsem její dlaň ve své a palcem jsem jí přejížděl po špinavé, bledé kůži. „Než vyrazím, potřebuju se z tebe napít.“

Nenamáhal jsem se vysvětlením, že se do toho zatraceného království musím vydat proto, že můj drahý bratr,

kterému jsem vždycky věřil víc než komukoli jinému, tam unesl mou nastávající.

Prachsprostě mě zradil, a když se pak vrátil domů a pokoušel se mi namluvit, že mu Adaru vyrvali z rukou nepřátelé, viděl jsem mu tu podlou zradu v očích.

Celou dobu byl ve skutečnosti mým nepřítelem.

Škoda že ho matka nezabila, když tehdy měla příležitost. Ten kus masa, který mu za jeho zradu vyrvala z těla, rozhodně nestačil.

A stačit nebude.

Leda zakňourala a pokusila se mi vytrhnout, ale držel jsem ji pevně. „Nedělej to, prosím," kníkla.

Při těch slovech mě zabolelo na hrudi. Kdybych věděl, jak jinak zajistit budoucnost svého království a své vlády než vysáváním její moci tak dlouho, dokud se neocitne na prahu smrti, dal bych tomu přednost.

Jenže jinak to nešlo.

Adara představovala klíč k naplnění proroctví a nemohl jsem dopustit, aby se mi do cesty stavěla touha chránit Ledu. Nemůžu ji chránit dokonce ani před sebou samým.

„Nebojuj se mnou, zlato." Zvedl jsem ruku a přiložil jí dlaň na tvář. Víčka se jí zachvěla a celé její tělo se roztřáslo. Jenže já už jsem se z ní nutně potřeboval napít. „Postarám se, aby se ti to líbilo. Bude to příjemné," zašeptal jsem jí těsně u rtů, než jsem na ně přitiskl ty své.

Můj polibek byl něžný, skoro až prosebný, ale ona zůstala strnulá a chladná jako kámen.

„Promiň," zamumlal jsem jí do rtů a odtáhl se.

Pak jsem jí nadzvedl paži a dýkou nařízl zjizvenou kůži na zápěstí. Její tělo rázem ztuhlo, ale pro jistotu jsem si její ruku pevně přidržoval, aby mi nevyklouzla. Nejprve jsem

jazykem jen zlehka ochutnal krev řinoucí se ven, ale hned nato jsem ránu obemknul ústy a sál naplno.

Dychtivě jsem z ní ždímal život a bral si pro sebe každou kapku jejího bytí. Cítil jsem, jak v ní život postupně hasne, zatímco síla ve mně mohutní.

Když vykřikla v bolestné agónii, věděl jsem, že už jsem její tělo téměř vyčerpal a že se ocitla na pokraji smrti.

Jenže to byl jediný způsob, jak získat moc, kterou jsem potřeboval. Moc, po níž jsem tak prahl.

Odtrhl jsem ústa od jejího zápěstí a přitiskl na otevřenou ránu svou dlaň. Pod prsty mi ještě tepal slabý pulz.

Nacházela se na hraně života a smrti, ale věděl jsem, že ji pomalu zase přivedeme k životu. Že tento koloběh musí pokračovat, dokud nebudu dost silný na to, abych si přivlastnil veškerou moc, kterou v sobě nese.

Moc, kterou získám zabitím své družky.

1. KAPITOLA

EVREN

Po těle mi přebíhalo dráždivé mravenčení, nezkrotné jako lesní požár. Každé nervové vlákno ve mně vibrovalo její energií a její přítomnost prostupovala celou mou bytostí.

Cítil jsem, jak mi jako umírající slunce plane v hrudi.

Darovala mi svou magii, vtlačila ji do mě, aniž mi dala na vybranou, a teď se mi její moc vinula pod kůží, stejně zoufalá najít svou nositelku jako já sám – jako neviditelné chapadlo marně lapající do prázdna.

Její síla ve mně běsnila, až mi pod jejím náporem brněla kůže. Zmítala se jako šelma v kleci skučící po svobodě.

Patřila jí, a přesto jsem navzdory jejímu sžírajícímu hněvu cítil, že se stala i mou součástí. Pouto s mou družkou zůstávalo silné, byť jen skrze její magii.

Srdce mi zběsile tlouklo, poháněné vztekem, který se dral z hlubin mého nitra.

Nejenže mi vnutila svou moc, ale ochromila mě a donutila přihlížet, jak si ji odvádí můj bratr.

Zatraceně, ukradl mi mou družku!

Pohledem jsem propaloval dveře, za nimiž s ní zmizel, a skřípal jsem zuby, až mě rozbolela čelist. Odnesl ji

z mého království druhem magie, jaký jsem už celé roky neviděl – magie, jež se neobejde bez oběti.

Magie, proti níž se téměř nedá bojovat.

Magie smrti.

Vztek mě pálil v ústech jako kyselina. Tepal mi na jazyku, zuřivostí rozžhavený doběla. Byl stejně živý jako její moc, která se mi nekontrolovatelně chvěla pod kůží.

Ale taková zlost mi nepomáhala.

Potřeboval jsem vztek, který by mi pomohl ukout plán a dovést mě k ní, ať už ji Gavril drží kdekoli, abych ji vyrval z jeho spárů.

Můj hněv však byl bezhlavý, krvelačný, a nebyl jsem si jistý, jestli ho dokážu zkrotit, nebo mě nadobro strhne do svého chřtánu.

Potřeboval jsem přemýšlet.

Nebo aspoň dýchat, zatraceně.

Couvl jsem ke zdi, ale nohy mě zradily a narazil jsem do ní zády.

Vjel jsem si rukama do vlasů a zhluboka se nadechl. Dech se mi potlačovaným vztekem jen chvěl. Potřeboval jsem přijít na to, jak ji dostat zpět.

Musel jsem ji dostat zpět.

Celé roky jsem se snažil být silný, viděl jsem a snášel tolik věcí, ale pak přišla ona a získala si nade mnou takovou moc. V její blízkosti jsem se cítil zranitelný a křehký.

Za celý život jsem nepoznal nic, co by mě dokázalo zlomit tak snadno jako ona.

Měla sílu zničit mě způsoby, jaké jsem si ani neuměl představit.

Hlasy kolem mě se slily v chaotický šum, který jsem vnímal jen jako tlumenou ozvěnu. Křičely a hádaly se, ale

jejich slova ke mně doléhala z dálky, jako by je někdo dusil polštářem.

Srdce mi bušilo, jako by mi chtělo prorazit hrudní koš. Musel jsem se donutit k nádechu, aby mě ten mrazivý strach zcela nepohltil.

Zoufale jsem se rozhlížel po čemkoli, čeho bych se mohl zachytit, po nějaké niti naděje, která by mě odtáhla od okraje propasti, ale všude jsem viděl jen ji – její tvář mě pronásledovala a mučila.

Přitiskl jsem svou magií potřísněnou, chvějící se ruku k hrudi a snažil se o pomalé, hluboké nádechy.

Nutil jsem se myslet na cokoli, co by mi mohlo pomoct, ale ať jsem se snažil sebevíc, pokaždé když jsem zavřel oči, stála přede mnou ona a její pohled mě úpěnlivě prosil.

Byla moje družka a já jsem ji zklamal.

Navzdory všemu se rozhodla pro mě. Zvolila si mě, i když zjistila, že jsem před lety vydal jejího otce do rukou královny Kaidy. Vnitřní pouto, jež nás pojilo, se napínalo k prasknutí bolestí z toho, že jsme od sebe odloučeni.

Měla tisíc důvodů mě zavrhnout, a přesto si mě zvolila.

Při pomyšlení, že bych ji mohl nadobro ztratit, se mi hruď sevřela ochromující bolestí.

Zatnul jsem ruce v pěst, až mi klouby zbělely, pevně jsem zavřel oči a soustředil se na všechny vjemy.

Zády jsem se tiskl k chladnému, neúprosnému kameni. Pod nohama jsem cítil hrubé, ošlapané kamenné dlaždice. Kouř z velkého krbu štiplavě páchl a pálil mě v nose, až se mi zvedal žaludek, a stáčel se vzhůru, dokud nezmizel v nicotě. V ústech se mi rozlévala chuť její moci. Cítil jsem, jak mi pomalu jako hustá kapalina protéká žilami a čeká, až bude moct udeřit.

Dýchal jsem přerývaně a tlak na hrudi se stupňoval.

Pokusil jsem se soustředit na něco jiného, ale pořád jsem před očima neviděl nic než ji.

Potácel jsem se vpřed a zem se mi pod nohama rozmazávala. Srdce jsem měl až v krku, hruď sevřenou a těžkou jako olovo.

Před očima se mi míhal pot, slzy a krev v nepředstavitelné vlně bolesti. V připomínce toho, že jsem byl pro svůj lid ochoten obětovat cokoli. Vzdát se všeho, abych je udržel v bezpečí.

A stejně to nakonec bylo k ničemu.

Ji jsem ochránit nedokázal.

Vztek přiživoval mou vlastní magii, sílila a sílila, až mi i ona tepala pod kůží zoufalou potřebou vědět, že Adara je v bezpečí.

Stahovala mi hruď a svírala ji, jako by mě chtěla udusit, pokud ji nepustím ven. Spojila se s tou Adařinou a obě společně, poháněné mým hněvem, mě pohlcovaly.

Adara mi dala svou moc bezhlavě, bez přemýšlení o tom, co to může způsobit.

A teď se ocitla v rukou nepřítele, zatímco její síla zůstala ve mně.

Samu sebe učinila bezmocnou a to mě přivádělo k šílenství.

Nechtěl jsem si ani představit svět, v němž by mi nepatřila, v němž bych už nikdy necítil její kůži na své a nemohl ji sevřít v náručí.

Gavril se opovážil vztáhnout na mou družku ruku a zmanipulovat ji, aby se s ním vrátila. Zabil bych vlastního bratra, abych ji dostal zpátky.

Bez váhání bych ho sprovodil ze světa.

Věděl jsem, že jeho moc vzrostla, už dřív. Pojal jsem to podezření tehdy, když jsem se vrátil do Vílího království a nechal ji v tom našem v bláhovém domnění, že ji tím ochráním. Teď mi ta představa připadala naprosto pošetilá.

Dokud bude Gavril naživu, nenajde Adara nikdy bezpečí. Proroctví předpovědělo, že zachrání naše království, ale zároveň tím zpečetilo její osud. Navždy by měla zůstat stát mezi dvěma bratry.

Představovala naši jedinou naději, zatímco my se pro ni stali zkázou. Přesto neexistovala moc v tomto světě ani v tom příštím, která by mi zabránila ji milovat.

Kdyby to bylo v mých silách, neváhal bych ani na okamžik. Obětoval bych cokoli, jen abych jí zajistil bezpečí.

Šel bych pro ni až na konec světa. A moje království ať jde klidně k šípku.

Vykročil jsem a málem vrazil do Thalie, která stála přímo přede mnou. Vypadala stejně uštvaně jako já, i když přízraky skrývající se v temných hlubinách jejích očí byly něco, čemu asi nikdy nedokážu plně porozumět.

„Jaký je plán?“ Založila si ruce na hrudi a ve tváři se jí usadil strohý výraz, jaký jsem dobře znal. Jen nepatrné chvění rtů prozrazovalo, že v ní všechno vře a kolik odvahy ji stojí tvářit se navenek klidně.

„Vyrážím do Vílího království.“

„Ale jeho magie…“ Hlas se jí třásl a její slova prosytil strach.

„Já vím,“ přikývl jsem a pohlédl přes ni na Sorina.

„Použil magii smrti, Evrene.“

„Já vím,“ zopakoval jsem tiše a při představě, co teď můj bratr s Adarou udělá, mi po zádech přeběhl mráz. Adařina magie ve mně to ucítila a neklidně zavířila.

Rozmetal bych to zatracené království na prach, kdybych musel, a její moc v mých žilách byla ochotná vrhnout se do toho se stejnou chutí jako já.

„Nemůžeme tam jen tak napochodovat a odvést si ji. Pokud Gavril ovládá takový druh magie, kdo ví, čeho všeho je schopný a co by jí mohl udělat."

Stiskl jsem jazyk mezi zuby, až jsem ucítil pachuť krve. Měl jsem sto chutí vybuchnout a zařvat, že mě nic na světě nezastaví, jenže v hloubi duše jsem věděl, že má pravdu.

Ten parchant ovládal magii smrti – sílu, o které jsem doposud jen slýchal, ale nikdy ji neviděl na vlastní oči –, a bál jsem se, že proti ní nebudu dost silný.

„Aby získal magii smrti, musel by…" Thalia se odmlčela a strach mezi námi by se dal krájet.

„Zabít svou vlastní družku." Setkal jsem se s jejím pohledem a vjel si prsty do vlasů. „Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že by kvůli svým cílům nezašel až tak daleko."

„Ani jsem netušila, že má družku. Ty ano?"

„Ne," zavrtěl jsem hlavou a horečně se snažil vybavit si cokoli, co mi mohlo uniknout. „Vždycky byli posedlí jen Adarou." Při té vzpomínce jsem zaskřípal zuby. „Nikdy jsem jeho ani královnu Kaidu neslyšel mluvit o nějaké jiné."

Thalii se třásly ruce, ale ve chvíli, kdy se k nám přiblížil Sorin, je rychle přitiskla k bokům, aby svou slabost skryla.

„To byla…" Jeho pohled těkal z Thalie na mě a zpět, na ní se však zdržel o chvíli déle. Se sevřenou čelistí a staženým obočím na ni hleděl tak upřeně, jako by se jí snažil sdělit něco, co se nedalo vyjádřit slovy.

„Magie smrti. Víme."

„Jak proti tomu budeme bojovat?" Konečně od ní odtrhl pohled a ruka mu samovolně hmátla po jílci dýky

u pasu. Z odhodlání v jeho očích jsem poznal, že můj přítel a kapitán je připraven vytáhnout do Vílího království bez jediného zaváhání stejně jako já.

Ale Thalia měla pravdu. Pokud budeme postupovat bez rozmyslu, napácháme víc škody než užitku. A Adaru by to mohlo stát život.

Magie smrti umožňovala přenášet se z místa na místo, a nejen to. V legendách se o ní vyprávělo jako o nekonečné moci. Pomyšlení na to, co kvůli ní obětoval, mě drtilo.

Protože magie smrti mohla přerůst v sílu, již nebylo možno porazit.

Podle legend si brala stejně tolik, kolik dávala. Tomu, kdo si troufl ji přivlastnit, propůjčovala nesmírnou moc, ale zároveň si vybírala vysokou daň.

Daň, kterou teď Gavril bude muset zaplatit.

Stal se mým nepřítelem, ale kdysi dávno to byl prostě jen můj bratr. Srdce mě při pomyšlení na minulost bolelo, protože všechny hezké vzpomínky mi zhořkly, zastřené mocichtivostí jeho matky a mého otce.

Sám se stal tím, čím teď je. Jejich dokonalým dědicem, který otráví vše, na co sáhne. Jedem, který se rozlézá po království.

Já však odmítal dopustit, aby ten jed potřísnil i Adaru.

Přestože mu do té pasti vstoupila dobrovolně. Podala mu ruku a zpečetila tak slib, který mu dala. A já tomu nezabránil. Teď to ale napravím.

Její magie se ve mně zavlnila, jako by souhlasila, a já pohlédl na oba své přátele. „Sežeňte Joraha. Sejdeme se v knihovně. Musíme se o magii smrti dozvědět všechno, co se dá. Dostaneme Adaru zpátky, ale nemůžeme vyrazit naslepo."

Ještě jsem to ani nedořekl a už se mi v hrudi začaly svářet emoce. Věděl jsem, že ostatní mají pravdu, a přesto jsem nechtěl jen sedět a spřádat plány, zatímco ona je s ním. Beze mě a bez své magie, která by ji chránila.

My ji ale přivedeme zpátky.

2. KAPITOLA

ADARA

Žaludek se mi zhoupnul a zamáchala jsem rukama, abych udržela rovnováhu. Svět se mi rozmazal a barvy se kolem mě točily v chaotickém víru. Zavřela jsem oči a silou vůle nutila tělo, aby se uklidnilo. Když jsem je znovu otevřela, potlačila jsem narůstající nevolnost a snažila se rozpoznat, kde jsme.

„Uklidni se, Hvězdami požehnaná, nebo se ti zvedne žaludek." Gavrilovy ruce mi svíraly paže jako železné svěráky a zpod konečků jeho prstů jsem cítila, jak obrovskou má sílu. Chvěla jsem se a snažila se z jeho sevření vymanit. Zevnitř mě spalovala ukrutná bolest a celé moje tělo se v protestu proti ní třáslo a marně toužilo po úlevě.

Bez své magie a svého druha jsem v sobě cítila jen prázdno a chlad. Dala jsem Evrenovi veškerou svou moc a moje tělo se teď proti tomu bouřilo.

Vzduch byl prosycený kouřem a musela jsem dýchat ústy, aby mě ten štiplavý pach nepálil v nose. Rozhlížela jsem se kolem sebe. Gavril mě přenesl zpátky do Vílího království, jen kousek za město, a pohled na množství vojáků v plné zbroji mě šokoval.

Nepřipravili se jen na to, že mě odvedou. Připravili se na válku.

„Pusť mě." Chtěla jsem to zařvat, ale hrdlo jsem měla stažené a z úst mi vyšel jen ochablý šepot. Jeho prsty se mi zarývaly do kůže tak silně, až se mi rozostřil zrak a z mého dechu se stalo trhané lapání po vzduchu.

„Odvedu ji do paláce," oznámil Gavril jednomu ze strážných a já vzhlédla do jeho krví podlitých očí. Vibrovala jím nepřirozená síla a při pohledu na mě se mu rozšířily zornice.

„Řekla jsem, abys mě pustil, Gavrile." Hlas jsem měla chraplavý a slabý a přemáhalo mě nutkání přivolat svou magii. Když však žádná nepřicházela, hruď se mi sevřela úzkostí. Přesto mi tato bolest ve srovnání s ostatním připadala nepodstatná.

Jakmile jsem pomyslela na něj, stala se ta muka nesnesitelnými.

Celou svou bytostí jsem toužila po Evrenovi. Svém druhovi.

Ale víc než cokoli jiného jsem si přála, aby byl v bezpečí.

Na svého otce jsem si ani netroufala pomyslet. A už vůbec ne na Evrenovu roli v tom, že jsem o něj přišla.

Byl tehdy pouhou loutkou, figurkou na šachovnici v nemilosrdné hře královny Kaidy, a třebaže mě při pomyšlení na to, co provedl, bodalo u srdce, nedokázala jsem ho nenávidět za činy z doby, kdy jsem ho ještě neznala.

Nemohla jsem ho nenávidět za to, co udělal, aby ochránil svůj lid.

Protože všechno, co kdy učinil, konal kvůli někomu jinému.

A neexistovalo nic, co by mě dokázalo přimět přestat ho milovat. Navzdory všemu, co jsem se dověděla, navzdory všem rolím, které hrál.

Gavril mi sevřel paži tak silně, že jsem málem vyjekla bolestí, ale zatnula jsem zuby a vzdorně se na něj podívala.

„Jdeme, Hvězdami požehnaná."

Hvězdami požehnaná. Ten zbabělec neměl ani odvahu vyslovit mé jméno.

Trhnul mnou dopředu, takže jsem neměla jinou možnost než ho následovat. Táhl mě za sebou tak nemilosrdně, až se mi nohy pletly. Byla jsem do morku kostí vyždímaná únavou, ale netroufala jsem si nic říct. Jen jsem upírala pohled před sebe, kde se před námi zvedal palác, který jsem nenáviděla – místo, kde jsem kdysi našla útěchu u Evrena –, a přísahala si, že jim nedám najevo žádnou slabost.

Jakmile jsme dorazili k paláci, stráže se před námi rozestoupily a dávaly si dobrý pozor, aby mi nestály v cestě. Zaslechla jsem, jak si mezi sebou šeptají něco o zrádcích, a cítila jejich opovržení. Sršelo z nich stejně viditelně, jako když z Evrena opadla jeho moc.

Byla jsem ta Hvězdami požehnaná, o kterou všichni tak stáli a kterou tak nutně potřebovali, a přesto mě nenáviděli.

Viděli ve mně svou zachránkyni, ale já se ničím takovým stát nehodlala.

Stanu se jejich zkázou.

Zvedla jsem bradu a odmítla sklopit před nimi zrak. Gavril zesílil stisk mé paže, až mu zbělely klouby, a přitáhl si mě blíž k sobě. Když jsem viděla, jak se mu dravě rozšířily nozdry, cukla jsem sebou, ale jeho ruce mě surově držely dál. Čelist měl celou cestu pevně zaťatou.

Jeho vztek byl mocnou zbraní, a třebaže jsem si přála, aby mě pustil, uvědomovala jsem si, že nepředvídatelná povaha ho může dohnat k bezhlavým rozhodnutím.

Opravdu byl přesvědčen, že mu patřím, a představa, že jsem si vybrala jeho bratra místo něj a že se mě Evren dotýkal, jen přiživovala jeho zuřivost.

Vtlačil mě dveřmi dovnitř a okamžitě mě zavalilo dusivé horko paláce. Vešli jsme zadním vchodem – přesně tím, kterým jsem se kdysi pokusila utéct. Teď mi to připadalo tak dávno, jako by mezitím uběhla celá věčnost. Pohlédla jsem na řadu dveří před námi.

Moje stará komnata se nacházela vpravo.

Dveře byly pevně zavřené, a přestože jsem za nimi nikdy nenašla skutečné útočiště, každá část mého těla tam teď toužila utéct.

Gavril si všiml, kam se dívám, a temně se zachechtal. „Snad si nemyslíš, že ti dovolím vrátit se do pokoje, kde tě můj bratr ojížděl jako nějakou couru?“ Zaryl do mě prsty ještě víc a já se kousla do rtu, abych bolestí nevyjekla. „Budeš u mě a pod mým dohledem. Tak blízko, abych si svou nastávající mohl ošukat, kdykoli se mi zachce.“

Přitlačil mě zády ke zdi u dveří ložnice – na stejné místo, kde mě kdysi tiskl Evren – a zvedl ruku. Sevřel se mi žaludek.

Přiložil mi prsty na tvář překvapivě jemně, jako by patřily někomu jinému než ruka, která mě stále svírala. Jakmile jsem ucítila jeho dotek na své kůži, mimoděk jsem sebou cukla.

„Jsi tak citlivá.“ Jeho pohled sjel k mým rtům a já odvrátila hlavu a snažila se polknout hořkou pachuť žluči, která mi vystoupala do úst. „Nedivím se, že můj bratr byl

ochotný všechno kvůli tobě ohrozit. Jestli šukáš aspoň z poloviny tak dobře, jako vzdoruješ, budeme si my dva víc než vyhovovat."

Trhla jsem sebou tak prudce, až mu ruka sjela z mé tváře, a sledovala jsem, jak se jeho temný pohled rozhořívá vztekem. Když jsem uviděla tenký rudý kroužek kolem jeho duhovek, ztuhla jsem strachy.

„Nikdy s tebou spát nebudu," prohlásila jsem důrazně a pevně, ale Gavrilovi to jen vyvolalo úsměšek na rtech.

„Ale budeš." Zvedl ruku a prsty mi sevřel bradu, tentokrát však proto, aby mě donutil se na něj podívat. Po předchozí jemnosti nebylo ani památky. „S mým bratříčkem sis to užívala, ale teď jsi moje. A věř, že najdu způsob, jak tě přesvědčit, abys na něj zapomněla. O co ti šlo, Hvězdami požehnaná? O moc?"

Ocitl se tak blízko mého obličeje, že jsem cítila jeho temnou, dřevitou vůni.

„Můžu ti nabídnout víc moci, než si můj bratr vůbec dokáže představit."

Zatímco mi jeho slova těžkla v žaludku, naklonil se ke mně a přitiskl rty k mé kůži. Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale docílila jsem jen toho, že jsem tvrdě narazila do zdi za sebou. Špičky jeho ostrých zubů mi zlehka přejížděly podél čelisti.

„Už se nemůžu dočkat, až budu v tobě. Poznamenám tě tak, že už tě nikdo jiný nebude chtít, Hvězdami požehnaná. Můj zrádný bratr už se tě nebude chtít ani dotknout."

Stiskla jsem rty, abych se nepozvracela nebo se nerozkřičela, ale cítila jsem, jak se mi do očí tlačí horké slzy. Vztek jím cloumal jako živoucí bytost a věděla jsem, že bez své magie nemám nic, čím bych ho dokázala zastavit.

„Ještě o to budeš žebrat, Adaro," zašeptal mé jméno a mně přeběhl mráz po zádech z toho, jak cize z jeho úst znělo. „Přilezeš ke mně po kolenou a budeš prstíčkem hrabat, abych ti dal, co chceš, a teprve pak ti to dám. Teprve pak budeš hodna budoucího krále Citlali."

„Nikdy!" zavrtěla jsem hlavou i přes jeho sevření a zatnula ruce v pěst.

„Jen si klidně vzdoruj." Cítila jsem, jak se mu rty u mé tváře stahují do úsměšku. „O to víc si užiju, až ten vzdor zlomím."

Odtáhl se ode mě a přejel si hrubou rukou po rtech, jako by zvažoval, jestli rovnou nezajde ještě dál, ale pak střelil pohledem do chodby. „Jdi," poručil mi. Váhavě jsem se odlepila od zdi a snažila se znovu nadechnout.

Nemusel mi říkat, kam mám jít. Už jsem palác znala a na to, kde leží jeho komnata, kde ze mě sál proti mé vůli, bych nikdy nedokázala zapomenout.

Bylo jen otázkou času, kdy Gavril překročí další mez a přinutí mě ke sňatku, aby ze mě mohl pít, kdykoli se mu zamane. Stejně tak bylo jen otázkou času, kdy zjistí, že Hvězdami požehnanou sice získal, ale všechna její magie zůstala u jeho bratra.

Otřela jsem si tvář, pohlédla ke vzdálenějšímu konci chodby a s těžkým polknutím vykročila od Gavrila i od vzpomínek spojených s mou bývalou komnatou.

Vzpomínek na Evrena, které jsem musela potlačit. Aspoň prozatím. Schovala jsem si je na chvíle, kdy je budu potřebovat nejvíc. Až budu mít pocit, že už nemůžu dál.

Protože jsem věděla, že celé tohle království, včetně prince, který teď kráčel těsně za mnou, bude zkoušet každou mou slabinu. Udělají všechno pro to, aby mě zlomili.

Ale já se nedám.

A pokud nenajdu dost síly sama v sobě, opřu se o tu, kterou ve mně zanechal Evren.

„Tady." Gavril kývl bradou ke své ložnici a moje útroby sevřela hrůza. „Dám ti chvilku, aby ses sebrala. Pak si tě přeje vidět královna."

Všechno ve mně se zastavilo. Gavril mi naháněl husí kůži, ale to oproti jeho matce ještě nic nebylo. Ona ve mně budila skutečný děs.

„Potřebuju si odpočinout."

Gavril si skousl ret a přejel mi pohledem po těle. Rychle jsem se odvrátila a pokračovala dál k jeho komnatě.

„Odpočinku si tu ještě užiješ dosyta, Hvězdami požehnaná. Ale teď tě Eletta připraví na setkání s mou matkou. Hlavně tě převlíkne z těch zatracených šatů, které ti oblékl můj bratr." Znechuceně se ušklíbl a já zabořila prsty do temně černé látky, jež mě stále hladila na kůži.

Eletta. Eletta bude se mnou.

„A v jakých šatech by sis mě přál vidět?" Zastavila jsem se na prahu jeho pokoje a sevřela šaty do pěstí. „Co by na tebe udělalo dojem, Výsosti?"

Gavril zkřivil rty v posměšném úšklebku a udělal krok ke mně. Neměla jsem ho dráždit, ale ten spalující vztek, který se ve mně celou dobu hromadil, jsem už nedokázala udržet na uzdě.

„Jestli si myslíš, že mě svým vzdorem otrávíš, tak to jsi na omylu." Jeho pohled sjel k mým rtům a dech se mi zasekl v hrdle. „Mám jen o to větší chuť tě přimět, abys přede mnou padla na kolena."

Zvedl ruku, jako by se mě chtěl znovu dotknout, ale nakonec jen kývnul ke dveřím o kousek dál v chodbě, než

byla jeho ložnice. „Tohle je teď tvůj pokoj. A neodejdeš z něj, dokud k tomu nedostaneš výslovné svolení."

Se zatnutými zuby jsem hleděla na dveře. Už jsem se na něj ani nepodívala a rychle jsem zamířila ke komnatě, kterou mi přidělil. Dlaní jsem obemkla zdobenou kliku a stiskla. Nechtěla jsem nic než spát a zapomenout na noční můru, v níž jsem se ocitla. Potřebovala jsem být sama, abych si srovnala myšlenky a přišla na to, co teď mám dělat. Jak se u všech bohů dostanu zpátky k Evrenovi?

Komnata byla malá. Zářivě bílé stěny a nábytek ze světlého dřeva představovaly přesný opak toho, na co jsem si zvykla v Krvavém království. Tak vzdálené všemu, co představoval Evren! Na tomhle místě nebylo nic, co by mi ho připomínalo. Nechápala jsem, jak to tu mohl vydržet tak dlouho. Jak dokázal hrál tu roli, kterou mu ostatní vnutili.

Přitom se tak strašně mýlili.

„Adaro."

Nadskočila jsem a otočila se za Elettiným hlasem. Stála na prahu koupelny, přes paže měla přeložené prádlo a v očích se jí zračila starost.

„Vyděsilas mě, Eletto." Přitiskla jsem si dlaň na bušící hruď a rychle za sebou zavřela dveře. Byly jsme v pokoji samy, ale věděla jsem, že nesmím polevit ve střehu.

„Odpusťte, Hvězdami požehnaná." Sklopila oči k zemi. „Připravila jsem vám koupel." Ohlédla se do koupelny a další slova ze sebe vypravila o poznání váhavěji. „Je to příkaz korunního prince. Než předstoupíte před královnu, máte se očistit."

Zamračila jsem se na ni, ale ona jen zavrtěla hlavou. „To nežádá on. Sama královna nařídila, aby vás k ní přivedli, hned poté, co vás zachránil."

„Já ale nikam nejdu." Zasmála jsem se, ale můj smích byl prosycený hořkostí, kterou jsem v sobě cítila. „Tvůj princ mě nezachránil. Vyrval mě z náruče mého druha." Otočila jsem se a zamířila k posteli, ale ona se rychle vydala za mnou.

„Temného prince? Hvězdami požehnaná…"

„Říkala jsem ti, abys mě tak neoslovovala," vyprskla jsem a vzápětí mě bodlo svědomí, že se na Elettu tak zlobím. Vždyť mi nic neudělala, jen patřila k tomuhle království.

„Adaro," povzdechla a položila prádlo na postel. „Je mi to líto. Udělám, co budu moct, abyste se v nové komnatě cítila co nejpříjemněji."

Sevřela jsem pěsti a obrátila se k ní čelem. „Tohle není moje komnata, Eletto. To je klec."

„Neublížil vám přece. Chce vás jen chránit před svým bratrem." Elettin jemný hlas zněl tak přesvědčeně, že jsem se neubránila trpkému smíchu.

„Jestli tomu opravdu věříš, tak svého korunního prince vůbec neznáš." V prázdnotě, která zbyla po mé magii, ve mně divoce pulzoval hněv. „Je to netvor."

Eletta ucukla, jako bych ji uhodila, a já si říkala, jestli je opravdu tak slepá vůči těm, kterým slouží.

„Ne." Hlas se jí třásl nesouhlasem. „To není."

Zavrtěla jsem hlavou a otočila se k ní zády. „Můžeš jít." Sesunula jsem se na postel a vděčně klesla do měkké matrace. Alespoň trochu tlumila bolest, která mi stále prostupovala celým tělem. Žaludek jsem dál měla jako na vodě – z Gavrilovy magie, kterou nás sem přenesl, i z pohledu na jeho vojáky připravené k boji s mým druhem. S mým královstvím.

„Nemůžu odejít," namítla pevným hlasem. „Jsem tu, abych vám pomohla připravit se na setkání s královnou."

„Jsi tu, abys mi pomohla s koupelí kvůli muži, který mě ukradl Evrenovi." Zvedla jsem oči ke stropu a jazykem si navlhčila suché rty. „Myslím, že to zvládnu sama."

„Gavril mi přikázal, že vás nesmím nechat samotnou." Její hlas teď zněl váhavě a v její tváři jsem spatřila stín pochybnosti.

„No jistě, vždyť je to přece takový zachránce." Vstala jsem a začala si stahovat šaty z ramen. Vyklouzla jsem z nich, a i když mě Eletta stále pozorovala, nedokázala jsem odolat a přitiskla si látku k nosu. Zhluboka jsem se nadechla a zavřela oči nad nádherou Evrenovy vůně, která mě v tu chvíli zaplavila.

Jeho vůně na látce ulpívala stejně, jako se mi Evren sám vryl do srdce. Při vzpomínce na zděšení v jeho tváři, když viděl, jak Gavrila beru za ruku, mě v očích zaštípaly slzy. Sliboval, že nikdy nedovolí, aby se mě jeho bratr ještě někdy dotkl, a já ho připravila o možnost ten slib naplnit.

Gavril proti mně využil mého otce. Zneužil mou slabinu a hrál si se mnou, jak se mu zlíbilo.

A mě nenapadlo nic lepšího než se do jeho pasti nechat chytit.

„Viděla jsi to vojsko venku?" Kývla jsem k oknu na druhé straně pokoje. „Myslíš, že se celá armáda sešikovala za zdmi paláce jen proto, aby získal zpátky svoji snoubenku?"

„Když zjistil, že vás unesli, úplně zešílel." V očích měla neochvějnou víru.

„Ne," zavrtěla jsem hlavou a natáhla před sebe pravou ruku. Tu s jizvou, která zůstala v místě, kde si ze mě násilím bral. „Šílel jen proto, že přišel o moji moc." Hleděla

jsem na své inkoustově černé prsty a přála si, abych ze sebe opět dokázala vykřesat magii a pohroužila celou místnost do temnoty.

Zatoužila jsem jí ukázat, že jsem úplně stejná jako muž, který jí nahání takový strach.

„Chce mě, protože prahne po mojí moci, a hodlá si ji ze mě brát proti mé vůli." Otočila jsem se k ní a zlostně se na ni zadívala. „Bude vysávat nás všechny, Eletto. Tak to Gavril dělá." Zavrtěla jsem hlavou a naposledy přitiskla šaty k tváři, než jsem je položila na postel. „Bere si a bere, dokud nezůstane ani kapka."

„To nemůžete vědět," zašeptala a sklopila zrak k zemi, zatímco já jsem zavřela oči. „Nevíte, čím vším si prošel a co musel přestát." Mluvila tichým hlasem, ale znělo z něj pevné přesvědčení. „On jediný nás může ochránit před Krvavým královstvím." Zavrtěla hlavou. „Jen to zkrátka nevidíte."

„Krvavým královstvím?" Prošla jsem kolem ní do koupelny, která byla celá zahalená párou stoupající z připravené koupele. „Bojíš se nesprávného království. Jsi přesně tak zaslepená, jak potřebuje."

„Jak to myslíte?"

„Krvavé království je můj domov." Naposledy jsem se k ní otočila a prsty jsem přitom zaryla do dřevěné zárubně dveří. „A Krvavý princ je můj druh. Jestli se máš něčeho bát, pak mě. A toho, co jsem ochotná udělat, abych to všechno získala zpátky."

3. KAPITOLA

EVREN

Oči jsem měl přilepené ke zpuchřelým stránkám knihy před sebou. Inkoust vybledl a místy byl téměř nečitelný. Zíral jsem na slova *magie smrti* a nedokázal se od nich odtrhnout. Už celé hodiny jsem se probíral těmito starobylými texty, ale odpovědi mi stále unikaly.

Všechno, co jsme o magii smrti věděli, jsme znali jen z legend, které líčily její ohromnou moc. Vždy si však vybírala vysokou daň. Obdařovala svého nositele nesmírnou silou, ale zároveň mu rozežírala duši.

Zničit ji mohla jen smrt vlastního druha.

Mému bratrovi nezáleželo na tom, co při své honbě za mocí rozdrtí. Hnala ho neukojitelná touha, a kdyby k naplnění proroctví potřeboval obětovat Adaru, bez mrknutí oka by to udělal.

Bez váhání by zničil celý svět.

Hněv se ve mně zvedl tak prudce, až mi bral dech z plic, když jsem pomyslel na jeho chamtivost. Magie smrti mu nestačila. Gavril se nezastaví, dokud si nebude jistý, že nikdo na světě nedokáže jeho sílu překonat.

A já s Adarou společně jsme byli jediní, kdo takovou moc měl.

Její osud pak započne jeho panování.

„K čertu s tím." Zaklapl jsem knihu tak prudce, až to zadunělo, a vjel si prsty do vlasů. Když jsem se rozhlédl po místnosti, hruď mi sevřela bolest a měl jsem pocit, že se nemůžu nadechnout.

Thalia zvedla oči od knihy, v níž listovala, a přelétla pohledem mezi Jorahem a mnou.

„Myslím, že jsem něco našla." Posunula knihu doprostřed stolu a já s Jorahem jsme vstali, abychom lépe viděli. „Všichni víme, že magie smrti propůjčuje svému nositeli určité schopnosti, třeba přemísťování nebo smrtící dotek, ale zdá se, že toho nabízí mnohem víc."

Rychle otočila stránku a prstem přejela po řádcích, na něž nás chtěla upozornit. „Kdo chce získat plnou sílu magie smrti, musí něco obětovat. Musí se vzdát části své duše a ta se mu už nikdy nevrátí."

Můj pohled se na krátký okamžik střetl s Thaliiným, načež znovu sklopila oči k rozevřené knize. V uších mi duněly tlumené údery vlastního srdce.

„Musí se vzdát své družky," doplnil jsem a ona jen přikývla a znovu se vrátila k textu. „Jaké další schopnosti tím může získat?"

„To zatím nevím," zavrtěla hlavou, zjevně stejně frustrovaná jako já. „Musím to prostudovat víc do hloubky. Píše se tu o všestravující moci."

Dveře knihovny se s hlasitým třeskem rozletěly, až jsme sebou všichni tři trhli. Okamžitě se ve mně rozvibrovala magie – má i Adařina zároveň –, připravená udeřit dřív, než jsem vůbec stačil zjistit, odkud hrozí nebezpečí.

„Posílá mě Sorin," vyhrkl strážný a očima těkal od jednoho k druhému. „Do města vpadli vílí vojáci."

Sevřel mě hněv, který mi zatemnil mysl a zadusil veškeré logické uvažování. Vrhl jsem se ke strážnému a vyštěkl na něj: „Kde jsou?“

„Přímo před palácem. Kapitán už tam vyrazil.“

Prohnal jsem se kolem něj a i bez ohlédnutí jsem věděl, že Thalia s Jorahem mi běží hned v patách.

Měli jsme přehled o každém vílím vojákovi, který dorazil s mým bratrem, a všichni se s tím zbabělcem přenesli zpět. To, že se objevili znovu, znamenalo jediné – dorazily nové posily.

Zkontroloval jsem dýky na hrudi a vyrazil k hlavnímu vchodu. Neměl jsem tušení, co nás tam venku čeká, a hnětlo mě, že na bratrovy plány nejsem dost připravený.

Přepokládal jsem, že o ni bude bojovat, ale ne takhle.

Sotva jsme vyšli ven, udeřil nás do uší chaos křiku a magie mi vytryskla z prstů dřív, než jsem ji stačil udržet na uzdě. Skrz černý dým, který kolem mě vířil, jsem sledoval, jak obyvatelé mého království v panice prchají do všech stran.

„Dostaňte je do paláce,“ křikl jsem na strážného, který pro nás přišel. „Shromážděte uvnitř co nejvíc lidí a zataraste vchody.“

Přikývl na znamení, že rozumí, a já se rozběhl od sídla. Na tvářích některých lidí se při pohledu na mě mihla úleva, ale neměl jsem čas se u nich zastavit a uklidňovat je.

Vílí vojáci si troufli vstoupit do mého království a draze za to zaplatí. Na prvního jsem narazil právě ve chvíli, kdy železným stiskem držel bezbrannou ženu a druhou rukou zdvihal meč k úderu. Jakmile mě spatřil, v očích mu bleskl strach. Bylo mi jedno, že v době, kdy jsem ještě žil v otcově království, patřil k mé gardě.

Jeho tehdejší oddanost teď nic neznamenala.

Vyslal jsem proti němu svou moc a černý dým se k němu přiřítil tak rychle, že ani nestačil zareagovat. Jeho paže okamžitě povolily sevření a žena se mu vysmekla. Zoufale si drásal hrdlo, ale nebylo mu to nic platné.

Má magie se kolem něj ovinula a uzavřela mu dýchací cesty. Nemohl udělat vůbec nic, aby mě zastavil. Nic, čím by si zachránil život.

Jeho tělo dopadlo s tupým žuchnutím na zem, ale to už jsem mířil k dalšímu.

„Běž se schovat do paláce," slyšel jsem za sebou Thaliin hlas a žena s uplakanou tváří se okamžitě rozběhla pryč.

Hnal jsem se vpřed a pátral po dalších vetřelcích, již se opovážili vkročit do mého království. Síla života, který jsem před chvílí vzal, přiživila mou magii.

Ulicemi se neslo těžké řinčení kovu o kov, a když jsem zabočil za roh k hostinci U Staré révy, prudce jsem se nadechl. Hemžilo se to tu nejméně stovkou vílích vojáků a mezi nimi jsem spatřil Sorina. Zvedl meč a jedinou ranou rozťal jednoho z nich vedví, načež se okamžitě vrhl na dalšího.

Krev vetřelce se mu rozprskla na hrudi, ale to ho ani nezpomalilo. Ti muži byli jeho nepřátelé stejně jako moji. Ve chvíli, kdy vkročili do mého království a odvlekli Adaru, postavili se proti nám všem.

Sáhl jsem po jedné z dýk na levém boku a vrhl ji vpřed. Koutkem oka jsem zachytil, jak se vílímu vojákovi zabodla do hrudi, a zároveň jsem z prstů vypustil další vlnu magie, která zasáhla i jeho druha.

Vtom na mě varovně vykřikl Jorah a já vzhlédl právě ve chvíli, kdy se ke mně řítil další voják s mečem zdviženým nad hlavou. V jeho tváři se zračil čirý vztek. Čirá zrada.

Kdysi jsem byl jejich kapitánem, velitelem, kterého by bez váhání následovali kamkoli. A teď věřili, že jsem se obrátil proti nim.

Na výčitky nebyl čas, přesto se mi jejich tíha usadila v útrobách. Zvedl jsem ruku, abych znovu vyslal proud magie, ale Thalia mě předběhla. Vlastní mocí odmrštila útočníka stranou a vzápětí mu vrazila dýku do těla.

V obličeji měla zuřivý výraz. Veškerý strach, který jsem u ní viděl při Gavrilově příchodu, byl ten tam. Bránila království, které milovala, proti tomu, jež nenáviděla.

Vypadala jako rozená bojovnice, ale já znal pravdu. V prvé řadě byla přítelkyně a ten žár nenávisti jí v očích plápolal kvůli Adaře, o niž přišla i ona.

Právě Thalia věděla lépe než kdokoli jiný, jak zlé to může ve Vílím království být.

Ani to, co udělali mně – tehdy, když jsem se tam vrátil a zanechal Adaru v bezpečí svého domova –, se nedá srovnat s tím, čím si prošla Thalia.

V ústech jsem pořád cítil pachuť krve, když jsem si vybavil, jak otec s bratrem jen stáli a mlčky přihlíželi, zatímco si na mně královna Kaida vybíjela svůj hněv.

Dožadovala se odpovědí. Chtěla vědět, kde je má družka, jenže já jí odmítl cokoli říct. A královna Kaida nesnáší, když se jí odporuje.

Nenávidí to téměř stejně jako mě samotného. Toho prašivého levobočka svého královského manžela, který se podle ní narodil jen proto, aby jí hatil plány. Přesně tak mě vždycky vnímala a ten jed v jejích očích jsem rozeznal už ve chvíli, kdy mě otec poprvé přivedl do Vílího království.

Trpěla mou přítomnost jen proto, že doufala, že mě vycvičí a přetvoří k obrazu svému, ale nenechal jsem se zlomit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Království zloby a slibů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.